

носят, означава символ на плодovitостта. Никак не е случайно, че в българската патриархална традиция, а в частност и в Сливен, най-старото було за прибулване на булката е червен вълнен мъжки пояс.¹² "Развързването" на пояса още от най-дълбока древност означава най-общо готовност за отдаване и съгласие за раздяла с моминството.¹³

Като се има предвид, че основната роля на жената в патриархалното общество е да се реализира единствено като майка - да ражда, отглежда и възпитава деца, е обяснима употребата на вълната в направата на поясите. Според българската народна митология вълната, особено в бял и червен цвят, притежава голяма семиотична натовареност. Преди всичко тя е апотропей - пази и отблъсква лоши мисли и лоши очи, но тя има връзка и с подземните сили и като такава е в пряка връзка с плодородието във всичките му аспекти.¹⁴ От друга страна, тъканната орнаментика, многобройните ромбове и триъгълници изобразени върху тях, определено не са резултат само от стремежа на сливенката към красота и хармония. Покоро те символизируют женското начало, те са знак за зародиш и женско плодородие.¹⁵ Честото им използване в най-разнообразни вариации се приема като послание и пожелание за богата родитба и берекет в човешки план. Безспорно поясът разделя визуално тялото и чрез неговата красива изработка се подчертава кръшният стан на сливенката. В този смисъл игнорирането на декоративните му функции не би било правилно. Напротив, с развитието на обществото, с все по-силното класово разслоение, започнало в годините на Възраждането, с навлизането на промишлените стоки в бита на българина, тази функция придобива все по-голямо значение в естетическия усет на сливенката. Въпреки това, до края на XIX в. най-важна си остава социалната, тъй като все още дрехите, които носят хората по селата, "разказват" много за своите притежатели, за възрастовите, половите семейните и груповите им отличия. Това най-ярко е отразено в песенния регионален фолклор. Така например в една песен от с. Глушник, въпреки своята срамежливост и свенливост, момата изказва предпочитанията си към харесван от нея ерген с думите: "кръстчето ма боли за сребърен пояс", а в друга от гр. Кермен - обратно, момъкът директно заявява, че иска да дари "на тънко кръстче поясче, на глава игла кичеста", т.е. да я направи своя съпруга.¹⁶ В друг текст от с. Самуилово, юначна девойка, изправена пред бесилото, моли майка си "да ми полата придърпаш, да ми косата наредиш пу синя ясна ивица", с което иска категорично да покаже на колектива, от който произлиза, че е честно и почтено момиче и дори в